

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 maja 2023 r.,

w sprawie J.G.

skazanego z art. 280 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z

dnia 13 października 2022 r., sygn. akt II Ka 496/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 77/21,

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. obciążyć skazanego J.G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 77/22 Sąd Rejonowy w W. uznał J.G. za winnego tego, że w dniu 17 kwietnia 2020r. w miejscowości B. gm. [...] pow. [...], woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami wziął udział w rozboju na osobie pracownika stacji paliw A. w ten sposób, iż grożąc użyciem przemocy polegającej na pobiciu zażądał wydania alkoholu o wartości 100 zł, a następnie, wobec odmowy jego wydania przemocą polegającą na trzykrotnym uderzeniu pięścią w twarz pracownika tejże stacji paliw – B.R.oraz szarpaniu go i popychaniu, zabrał w celu przywłaszczenia nie mniej niż jeden batonik [...] oraz dwie pary okularów o łącznej wartości nie mniejszej niż 18,84 zł na

szkodę wymienionego A tj. popełniania przestępstwa określonego w art. 280 § 1 k.k. i w oparciu o ten przepis wymierzył J.G. karę dwóch lat pozbawienia wolności.

Apelację od ww. wyroku wniósł m.in. obrońca J.G., zaskarżając wyrok w części go dotyczącej i zarzucając rozstrzygnięciu m.in. naruszenie art. 7 k.p.k., naruszanie art. 410 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i polegający na błędnym przyjęciu, że czyn przypisany oskarżonemu J.G. stanowi czyn określony w art. 280 § 1 k.k. Na skutek rozpoznania apelacji, Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt II Ka 496/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego J.G., zarzucając rozstrzygnięciu:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 280 § 1 k.k. poprzez błędne przyjęcie, że czyn przypisany oskarżonemu J.G. stanowi czyn określony w art. 280 § 1 k.k., a nie wykroczenie z art. 119 § 1 k.w.
2. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę, przez Sąd Okręgowy dowód w postaci nagrań z kamer monitoringu zewnętrznego i wewnętrznego stacji paliw - z którym to dowodem Sąd ten się zapoznał - poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy takich jak nieustanne próby powstrzymania przez P.W., J.G., i M.W. atakującego obsługę P.S., brak kontaktu wzrokowego P.S. z pozostałymi oskarżonymi, co jasno wskazuje, że oskarżeni nie kontrolowali wzajemnego zachowania, nie współpracowali ze sobą, nie mieli planu czy określonych ról do wypełnienia, a wręcz przeciwnie – J.G. i P.W. wprost sprzeciwiali się w stosowaniu przemocy przez oskarżonego S., co łącznie jasno wskazuje, że zachowania każdego z oskarżonych były od siebie niezależne i nie stanowiły realizacji wspólnego zamiaru. Skarżący wniósł o uchylenie zakażonego wyroku i uniewinnienie skazanego, ewentualne uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu. W treści kasacji jej autor wniósł również o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego, to bowiem od orzeczenia sądu odwoławczego przysługuje wskazany nadzwyczajny środek zaskarżenia. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

W orzecznictwie Sądy Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym możliwe jest powtórzenie w kasacji zarzutów wywiedzionych uprzednio w apelacji w przypadku wystąpienia tzw. efektu przeniesienia, czyli sytuacji kiedy sąd odwoławczy nienależycie rozpozna apelację, jednak w takim wypadku skarżący musi w kasacji sformułować zarzut dotyczący wadliwego procedowania instancji odwoławczej, w następstwie którego doszło do przeniknięcia uchybienia sądu *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji. W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie, którego doszło do owego przeniknięcia uchybienia do orzeczenia dwuinstancyjnego.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że zarzuty zawarte w treści kasacji w przeważającej swej części stanowią powtórzenie zarzutów apelacyjnych oraz są skierowane przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez sąd I instancji i zaakceptowanym przez sąd odwoławczy.

Powołany w petitum kasacji zarzut naruszenia art. 280 § 1 k.k. jest oczywiście bezzasadny. Wskazać należy, że sąd *ad quem*, utrzymując w mocy wyrok sądu I instancji w zakresie kwalifikacji przypisanego skazanemu czynu z art. 280 § 1 k.k. sam nie stosował prawa materialnego, tym samym nie mógł naruszyć tego przepisu. Zarzut ten mógł zatem zostać skierowany wyłącznie pod adresem

orzeczenia sądu I instancji, co też autor kasacji uczynił uprzednio w zwykłym środku odwoławczym. Sąd Okręgowy odniósł się do tego zarzutu na str. 12 – 13 pisemnych motywów orzeczenia, stąd w kasacji jej autor mógł jedynie kwestionować prawidłowość poczynionej w tym zakresie kontroli odwoławczej, czego nie uczynił. Przy czym wskazać należy, że Sąd Okręgowy w S. w treści uzasadniania słusznie zauważył, że z uwagi na kwestionowanie przez apelującego ustaleń faktycznych nie było możliwe skuteczne podniesienie zarzutu naruszenia prawa materialnego. W ocenie Sądu Najwyższego, kasacja obrońcy skazanego jest wewnętrznie niespójna. Nie jest bowiem prawidłowe formułowanie, w odniesieniu do tego samego rozstrzygnięcia zaskarżonego kasacją zarzutów obrazy prawa materialnego, jak i zarzutów obrazy prawa procesowego, jeżeli w ocenie skarżonego to właśnie uchybienia o charakterze proceduralnym spowodowały w efekcie wadliwe ustalenie co do przebiegu zdarzenia objętego osądem w niniejszej sprawie, a tym samym nieprawidłowe ukształtowanie faktycznej podstawy zaskarżonego orzeczenia. W literaturze prawnej, jak i w orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi wątpliwości, że prawidłowość stosowania prawa materialnego w sprawie może być oceniana dopiero, gdy dokonane zostaną niekwestionowane ustalenia faktyczne. W sprawie niniejszej, obrońca skazanego z jednej strony, zarzucili Sądowi Okręgowemu w S. dopuszczenie się naruszenia art. 280 § 1 k.k., a z drugiej zaś sformułował zarzut, że tenże Sąd dokonał wadliwej oceny dowodów, skutkującej nieprawidłowymi ustaleniami faktycznymi.

Zawarty w kasacji zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. oraz argumentacja przytoczona na jego poparcie stanowi zdaniem Sądu Najwyższego, prezentowaną już przez autora kasacji na etapie apelacyjnym, własną ocenę materiału dowodowego i własnych wniosków z tej oceny płynących. Sąd ad quem w sposób należyty odniósł się do zarzutu dotyczącego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przy ocenie zapisu z nagrania monitoringu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Analiza treści kasacji wskazuje, że jej autor nie wskazuje na rażące uchybienia w procedowaniu bądź rozumowaniu Sądu odwoławczego, które mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Uzasadnianie tego zarzutu ogranicza się do forsowania odmiennej niż ustalona przez sąd I instancji i zaakceptowanej przez sąd odwoławczy wersji zdarzeń.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym. Z uwagi na rozpoznanie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k. bezprzedmiotowe było rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.